

РЕШЕНИЕ

№ 6314

гр. София, 26.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 14.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **2789** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 9б, ал. 3 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба на К. Е. Г., И. Г. Г., Е. Г. Г. и Л. И. Г., всички с адрес: [населено място], р-н Овча Купел, [жк], ул. „755“ № 5, срещу Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци (АУПОВТБО № РД – 22-78/13.10.2010г., издаден от Кмета на Столична Община, с който им е доначислена такса битови отпадъци за периода 01.01.2005 г.- 31.12.2009 г. и лихви за просрочие към доначислената главница за местна такса.

Становища на страните:

Жалбоподателите чрез адвокат П. оспорват акта като незаконосъобразен. Развитите в жалбата и в писмени бележки оплаквания са за неправилно определяне размера на таксата за битови отпадъци съгласно чл. 67 от ЗМДТ. Позовава се на опорочено определяне на данъчната оценка като основа за облагането, по конкретно коефициентът за местоположение и това, че е отчетен като за имот в курорт от местно значение. Жалбоподателите сочат, че нито от връчения им акт, нито от докладите от проверката ставало ясно какво е правното основание на което кв. Г. баня е обявен за местен курорт. Статутът на кв. Г. баня не е установен от общинската администрация, както и дали имотите на ул. „755“ № 5 попадат в границите, очертаващ курорта като местен курорт. В тази посока се навеждат подробни доводи с краен извод, че за процесния период 2005г.-2009г. за целите на определяне на данъчната оценка не е

установено и доказано, че Г. баня е курорт от местно значение и съответно не са налице правни основания за завишаване на коефициента на местоположение с 20% при определяне на данъчната оценка на сградата и на земята. Позовава се на съдебни спорове пред АССГ по отношение определения данък недвижими имоти за същите имоти, приключили с влезли в сила решения на същия съд, с които актовете са отменени като незаконосъобразни заради неправилно прилагане на чл.6, ал.3 вр. са ал.1 и чл.14, ал.5, вр. с ал.5. Навежда довод и че самата администрация служебно е отразявала имота не като имот в курорт от местно значение. В заключение се иска отмяна на акта. Претендират се разноси по списък.

Ответникът по жалбата – Кметът на Столична Община чрез адвокат П., счита че жалбата е неоснователна. При проведените устни състезания, същият извежда теза, че актът е обоснован и законосъобразен, тъй като в приложението към Наредба №14/1987г. изрично е посочено кв.Г. баня, а и съобразно заключението на вещото лице, имотът не попада в обхвата на охранителни зони курортна зона, видно и от ЗУССО, ДВ бр.19/2009г. Иска потвърждаване на акта. Претендира разноси.

Фактите по делото:

От приложените по делото писмени доказателства, се установява, че жалбоподателите са съсобственици на недвижим имот- земя и сграда, находящи се на ул. „755” № 5, кв. Г. баня, район „Овча купел”, като К. Г. е собственик на 2/5 ид.ч от имота, а всеки от останалите трима- И. Г., Е. Г. и Л. Г.- на по 1/5 от същия.

Имотът е деклариран по чл.14, ал.1 от ЗМДТ, с декларация, подадена на 11.10.2004г., открита данъчна партида на същата дата, данъчната оценка на жилищния имот по партидата е 203 347, 80 лв.

За процесния период 2005 г. – 2009 г. жалбоподателите са уведомявани със съобщения за размера на дължимия данък за недвижимия имот и таксата за битови отпадъци и в съответствие с това са плащали определените задължения. По делото не е спорно, че допреди процесното преизчисление задълженията са били определяни, съобщавани и плащани въз основа на тази декларация по чл. 14 от ЗМДТ (вх. № 1824142612731/11.10.2004г.) и данните по открита по нея данъчна партида [ЕГН] 002. Плащането на така определените задължения не е спорно между страните, като в съдебно заседание на 17.10.2011г. процесуалният представител на ответника заявява, че не оспорва, че жалбоподателите са издължили дължимия размер на такса за битови отпадъци за процесните години въз основа на определената им данъчна оценка по партида 002.

На 09.03.2009г. от една от жалбоподателите и съсобственик К. Г. е подадена нова декларация и коригираща такава на 07.04.2009г. (по указания на органите по приходите в СО) и е открита нова партида за имота: [ЕГН] 003. На основание техническа заверка от СО-Район Овча купел и декларираните коригирани данни за обектите в декларацията е формирана нова данъчна оценка на 753 143, 30 лв.

Със Заповед за проверка от 02.06.2010 година, Кметът на СО на основание чл.9б, ал.2 от ЗМДТ, определил Н. Г. Н.- И. на длъжност старши експерт в отдел „МДТ- Овча купел” при СО и Р. Д. И. на длъжност старши инспектор в отдел ”МДТ” -Овча купел при СО да извършат проверка на И. Г. Г., К. Е. Г., Е. И. Г. и Л. И. Г. с предмет – установяване на задълженията по ЗМДТ от местна такса за битови отпадъци за периода 01.01.2005 г. – 31.12.2009г. Проверяващите органи съобразно длъжностите си в Дирекция ”Приходи и администриране на местни данъци и такси при СО” са сред изброените органи по приходите, които да извършват установяване,

обезпечаване, събиране и контрол на местните данъци и такса битови отпадъци в Заповед № РД-09-3917/21.10.2008 г. на Кмета на СО.

Резултатите от проверката са обективирани в доклад № 2 от 30.06.2010 г., с който са посочени размери на доначислена ТБО и начислени лихви за просрочие за всеки от жалбоподателите за съответните години.

Срещу доклада от съсобствениците са подадени две жалби до Кмета на СО. В тях се твърди и преоформяне на доклада, издаването му с ново съдържание под същия №. Оплакванията са освен, че е следвало произнасяне не с доклад, а с АУПОВТБО, а и за неправилно посочено правно основание чл.129, ал.1 от ДОПК, липса на мотиви за по високите главници и неустановеност на статут и граници на кв.Г. баня като местен курорт.

Вследствие на извършената проверка и предвид доклад № 2/30.06.2010г., Кметът на СО издава процесният АУПОВТБО № РД-22-78/ 13.10.2010г. АУПОВТБО, с който за разликата в данъчните оценки между двете партии са начислени за 5 година назад задължения за ТБО и лихви както следва:

На К. Е. Г. задължение в размер на 1 038 лева за такса битови отпадъци за периода 01.01.2005 г.- 31.12.2009 г. и лихви за просрочие към тях, изчислени към 30.06.2010 г. в размер на 33.16 лева;

На И. Г. Г. задължение в размер на 519.32 лева за такса битови отпадъци за периода 01.01.2005 г.- 31.12.2009 г. и лихви за просрочие към тях, изчислени към 30.06.2010 г. в размер на 16.57 лева;

На Е. И. Г. задължение в размер на 519.32 лева за такса битови отпадъци за периода 01.01.2005 г.- 31.12.2009 г. и лихви за просрочие към тях, изчислени към 30.06.2010 г. в размер на 16.57 лева;

На Л. И. Г. задължение в размер на 519.32 лева за такса битови отпадъци за периода 01.01.2005 г.- 31.12.2009 г. и лихви за просрочие към тях, изчислени към 30.06.2010 г. в размер на 16.57 лева;

В акта са отразени възраженията срещу доклада и без изрични мотиви защо е прието, че са неоснователни. Отражена е констатация съобразно съответните заповеди, че имотът на жалбоподателите попада извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци. Тъй като не е подавана декларация по чл.12, ал.3/27, ал.2 от Наредбата за определяте и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО от нито един от съсобствениците, че имотът няма да се използва през цялата съответна година е определян размер на ТБО за услугите за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, като са посочени съответните промили върху данъчната оценка съгласно ежегодните решения (цитирани са в акта) на СОС. В акта при фактическите констатации е изложено и че техническата заверка, поставена от СО район Овча купел кв.Г. баня е отбелязан като местен курорт, което обстоятелство е увеличило общият размер на данъчната оценка на имота в размер на 753 143, 30 лв. Описани са разликите в данъчната оценка по години - от 2005г. до 2009г.

Не се спори между страните, а и процесуалният представител на ответника в с.з. от 17.10.2011г. заявява изрично, че процесният акт е издаден само предвид определената нова данъчна оценка, след като е прието, че облаганият имот попада в курорт с местно значение, а задължение за ТБО в акта е определено само за разликата, вследствие на прибавянето на този коефициент, с който се увеличава данъчната оценка.

По делото е назначена и изслушано заключение по съдебно-техническа експертиза. Същата е оспорена от адв. П., процесуален представител на жалбоподателите и неоспорена от адв. П., представляващ ответника. Заключението съдържа следните констатации за процесния имот:

- Не попада в обхвата на охранителни зони и курортна зона, показани в Общия устройствен план на Столична община, но попада в жилищна зона с малкоетажно застрояване с допълнителни, специфични изисквания (Жм2), обхващаща предимно бившите квартали – курорти (Г. баня, К., Б., Д., С.) и [населено място].
- Не представлява земеделска земя и попада в границите на населеното място попада Имотът съгласно картата (това при положение, че се счете, че границите на курорт Г. баня съвпадат с границите на населеното място)
- Не попада в територията на балнеолечебен курорт „Овча купел”, описана в Заповед № РД-09-532/23.07.1990г. на министъра на народното здраве и социалните грижи.
- Попада в границите на курорт Г. баня (въпреки, че в Заповед № 2620/1963г. на министъра на народното здраве и социалните грижи и Приложение № 3 към Наредба № 14/1987г. за курортните ресурси, курортните местности и курортите, няма определени точни граници на курорт Г. баня, но попада в границите на населеното място).
- Попада в строителните граници на [населено място], в урегулирана територия от 2001г., а съгласно административното деление на [населено място] – в Район „Овча купел”, в землището на бишето [населено място] баня.

По делото са събрани компютърни разпечатки за коефициенти за инфраструктура Ки за процесния имот, от информацията, подържана от ответната администрация по подадени декларации и нарочна справка по делото от ответника, от които се установява, че Ки през целия ревизиран период 2005г.-2009г. са едни и същи: Ки на земята е 0, 87, а на сградата 0,85. Що се отнася до коефициента в справката ответникът се позовава на чл.6, ал.3 от Нормите на Приложение № 2 от ЗМДТ от ЗМДТ (ДВ бр.100 от 2005г.) коефициентът за местоположение по ал.1 за курорти от местно значение се увеличава с 20 на сто с изключение за населените места, посочени в ал.5.

Видно от титулната страница и страницата със служебно попълнена информация в представеното копие от декларация по чл.14 ЗМДТ с вх.№ 18-27-2519/14.10.2011г., подадена от жалбоподателката К. Е. Г., в т.1 Характеристики на населеното място , б.б), в) и г) национален курорт, местен курорт и вилна зона са отбелязани с „не”.

Издаденият АУПОВТБО № РД-22-78/13.10.2010г. е обжалван по административен ред пред областния управител, чрез издателя на акта - с жалба вх. Рег. № 9401-351/5/01.11.2010 г. по описа на Столична община, като въпреки изискването на информация по делото не се представиха данни кога областният управител е получил преписката (само данни за изпращане на жалбата) и данни да се е произнесъл в 14 -дневен срок от получаване на преписката. След това непроизнасяне при административното обжалване, на 03.02.2011г. е подадена жалбата пред съда, предмет на настоящото дело.

Правни изводи на съда:

Жалбата е допустима: Подадена е в срока по чл. 149, ал. 3 от АПК, предвид непроизнасянето на горестоящия орган (при липса на данни за получаване на преписката, не само на жалбата) срещу подлежащ на оспорване административен акт и от лице, което има правен интерес.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Актът е постановен в рамките на законоустановената в чл. 9б, ал. 2 от ЗМДТ (ред. ДВ, бр. 105/2006 г., действащ към момента на издаване на акта редакция) компетентност на Кмета на общината да установява вземания от местни такси, като се установява спазване на изискванията по отношение на формата му - писмено е обективизирано волеизявлението, посочени са фактически и правни основания за издаване на акта. Не са налице и съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Актът обаче не е в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 7-9 от ЗМДТ размерът на местните такси се определя от Общинския съвет, който приема наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги.

В случая спорът касае единствено размера на иначе неоспорените като дължима по своето основание и период (2005г.-2009г.) ТБО за следните две от услугите, съставляващи ТБО: за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Изчислението им е чрез прилагане на съответните промили върху данъчната оценка съгласно ежегодните решения (цитирани в акта) на СОС. Спорът е за основата за изчисление – в случая данъчната оценка, поради следното:

Съгласно чл. 67 ЗМДТ, размерът на таксата за битови отпадъци се определя според количеството битови отпадъци, а когато това количество не може да бъде установено, размерът на таксата се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет. Според легалната дефиниция на § 1, т. 16 от Допълнителната разпоредба на ЗМДТ „основа“ за определяне размера на таксата за битови отпадъци е обективен показател в стойностно изражение, на базата на който се определя процентът или промилът на пропорционалната такса, или натурален показател, въз основа на който таксата се определя на единица (например лв./1 човек, лв./куб.м изразходвана вода и други). За такава основа за определяне таксата за битови отпадъци за граждани Общинският съвет на Столична община е приел данъчната оценка на имотите. Както по чл. 12, ал. 1 от отменената, приложима за 2005 и 2006г. Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, така и съгласно чл. 27, ал. 1 от приложимата за 2007, 2008 и 2009г. Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, в сила от 01.01.2007г., таксата за битови отпадъци на гражданите се определя пропорционално в промили на база данъчната оценка на имотите, като таксата се разпределя за: услуги по сметосъбиране и сметоизвозване; за услуги за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения и за услуги по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. С чл. 12, ал. 3 от приложимата за 2005 и за 2006г. наредба, съответно с чл. 19, ал. 4 от приложимата за 2007, 2008 и 2009г. наредба е прието, че за имоти на граждани, попадащи извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, се събира такса за услугите по обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в размер пропорционален в промили на данъчната оценка. Такъв е разглежданият случай.

Съгласно чл.20 ЗМДТ данъчната оценка на недвижимите имоти на гражданите се определя от служител на общинската администрация по норми, съгласно Приложение № 2 „Норми за данъчна оценка на недвижимите имоти“ като съгласно

чл. 1 от същите данъчната оценка представлява сума от данъчните оценки на отделните обекти. Съгласно чл. 4 от Приложение № 2, самата данъчната оценка на сградите или части от тях се определя по формула въз основа на базисната данъчна стойност за един кв.м. (БС), коефициент за местоположение (Км), коефициент за инфраструктура (Ки), коефициент за индивидуални характеристики (Кх), коефициент за височина (Кв), коефициент за овехтяване (Ко) и площта на сградата или част от нея в кв.м. (ПЛ). Съгласно чл. 13, ал. 1 от Приложение № 2 данъчната оценка на земите в строителните граници, се определя по формула въз основа на базисната данъчна стойност на 1 кв. м в левове(БС), коефициент за местоположение съгласно табл. № 3 (Км), коефициент за инфраструктура (Ки), коефициент за устройствена зона (Ку), коефициент за застроеност (Кз), площта на земята, включително застроената площ в кв. м (ПЗ), данъчната стойност на подобренията (ДП).

В случая спорът е относно наличие на основание за увеличение на данъчната базисна стойност на земята заради коефициента за местоположение, като един от показателите по формулата за изчисление на данъчната оценка.

Съгласно чл. 6, ал. 3, вр. ал. 1 от Приложение № 2, коефициентът за местоположение при определяне данъчната оценка на сградите, съответно на основание чл. 14, ал. 5, вр. ал. 1 от посоченото Приложение данъчната базисна стойност на земята се увеличава с 20 на сто, когато имотът е в курорт от местно значение.

Именно това правило и приетото в констатациите на оспорвания акт положение, че в техническата заверка, поставена от СО район Овча купел, кв. Г. баня е отбелязан като местен курорт е мотивирало органа на база увеличена в общ размер данъчна оценка на имота в размер на 753 143, 30 лв. да определи основата за изчисление на ТБО, като разликите в данъчната оценка по предходната данъчна партия 002 и новата партия 003 е дадена за съответните години в акт.

Съдът намира, че разпоредбите на чл. 6, ал. 3, вр. ал. 1 и чл.14, ал.5, вр. ал.1 от Приложение № 2 на ЗМДТ са неправилно приложени. Неправилно е преизчислението на дължимата ТБО за процесния имот на основа, определена при отчитане на увеличение от 20 на сто коефициент за местоположение. Съображенията се свеждат до това, че в случая не се установява имотът да попада в границите на курорт от местно значение. Това съдът извежда при анализ от една страна на уредбата, регламентираща определянето на курортите с местно значение и конкретните актове на изпълнителната власт по този повод и от друга страна материалния данъчен закон и правилата на отговорността за данъчни задължения :

Със Заповед № 2620/1963 г. министърът на народното здраве и социалните грижи, при действието на Указа за управлението на курортите, в раздел „А“, т. 21 е включил Г. баня като балнеолечебен курорт. У. за управлението на курортите е бил отменен, считано от 01.01.1974 г. – датата на влизане в сила на Закона за народното здраве (отм. от 01.01.2005 г.), с § 9 от ЗР на закона. Според разпоредбата на чл. 46, ал. 2 от ЗНЗ (отм.), в редакцията до м.01.1997 г., „местности или населени места с природни фактори, които действуват благоприятно върху организма на човека и могат да се използват за лечебни и профилактични цели се обявяват за курорти. Курортите от местно значение се обявяват от министъра на

здравеопазването, а курортите от национално и международно значение - от Министерския съвет". Съгласно чл. 76 на сега действащия Закон за здравето, териториите с категоризирани курортни ресурси и възможности за изграждане и експлоатация на обекти и съоръжения за профилактика, лечение, рехабилитация, отдых и туризъм на населението се обявяват за курорт, като границите и условията за развитие на курорта се определят с решение на Министерския съвет, което се обнародва в „Държавен вестник“. Цитираните норми на ЗНЗ (отм.) и на Закона за здравето дават легални дефиниции на понятието „курорт“, определяйки реда за обявяване, като ЗНЗ (отм.) разделя курортите на такива с национално (международно) и с местно значение. Обявяването, категоризирането, използването и опазването на курортните ресурси, курортните местности и курортите са уредени с Наредба № 14/1987 г. за курортните ресурси, курортните местности и курортите. Според чл. 3, ал. 2, вр. ал. 1 от наредбата, „курорт е курортна местност, в която има обявени и категоризирани курортни ресурси и възможности за изграждане и експлоатация на курортни обекти и заведения“. В Приложение № 3 към чл. 5, ал. 2, т. 3 от наредбата, което не е обнародвано, в Раздел II „Балнеолечебни курорти от местно значение“, под т. 13 е включена „Г. баня – С.“, като е цитирана Заповед № 2620/1963 г.

От изложеното е видно, че Г. баня, понастоящем квартал, част от административен район „Овча купел“, [населено място], е бил обявен за „балнеолечебен курорт“ през 1963 г., след което статутът му е потвърден с Приложение № 3 от Наредба № 14/1987 г. Със ЗНЗ (отм.), Закона за здравето и с Наредба № 14/1987 г. за курортните ресурси, курортните местности и курортите са били определени специфични критерии и ред за квалифицирането на местност като курорт, респ. за категоризирането му като такъв с местно или с национално значение. Наличието на изрично въведени критерии със закон, представляващ по-висок по степен нормативен акт е предполагало издаването на нова заповед от министъра на здравеопазването, за определяне и прецизиране на местностите и/или населените места, които имат характеристиките на курорт. Такава заповед не е била издадена и това се потвърждава от приложеното по делото писмо от главния държавен здравен инспектор при МЗ изх. № 94-К-55/22.11.2010 г. В същото писмо се сочи още, че точните граници на включения в т. 13 на Приложение № 3 към Наредба № 14/1987 г. като курорт с местно значение – „Г. баня – С.“ не са определени. От друга страна, видно от текста на подписаното от главния секретар на МЗ писмо изх. № 07-00-1009.07.2010 г., със Заповед № 09-532/23.07.1990 г. на министъра на здравеопазването са били определени границите на охранителни зони „А“ и „Б“ на балнеолечебния курорт „Овча купел“. Посочено е, че в ЗУЗСО (обн. ДВ, бр. 106 от 2006 г., изм. и доп. ДВ, бр. 41 от 2007 г.) със статут на охранителна зона курорт на територията на Столична община са обявени териториите, попадащи в охранителна зона „А“ на балнеокурортите Б. и Овча купел. Вещото лице отбелязва, че нито в Заповед № 2620/1963г. на министъра на народното здраве и социалните грижи, нито в Приложение № 3 към Наредба № 14/1987г. са описани граници и площи на курортите. Единствено в Заповед № РД-09-532/23.07.1990г. на министъра на народното здраве и социалните грижи

се определят границите на охранителните зони А и Б на балнеолечебен курорт „Овча купел“. От заключението на вещото лице се установява, че имотът на жалбоподателите не попада в територията на балнеолечебен курорт, „Овча купел“, описана Заповед № РД-09-532/23.07.1990г. на министъра на народното здраве и социалните грижи. Вещото лице е уточнило, че имотът не попада в обхвата на охранителни зони и курортна зона, показани в ОУП на СО.

По аргумент от раздел 6 на приложението към чл. 3, ал. 2 от ЗУЗСО - „Жилищна зона с малкоетажно застрояване с допълнителни, специфични изисквания“, където в графата „Предназначение, основни и допълващи функции, ограничения“ е записано: „Зоната обхваща предимно бившите квартали-курорти (Г. баня, К., Б., Д., С.) и [населено място], за които минималната площ на УПИ е 500 кв.м и минималното лице — 16 м.“ и предвид липсата на издадена след 1963г. заповед за определяне на граници на кв. Г. баня като курорт може да се изведе, че кв. Г. баня е бивш курорт, за целия период, през който няма определени конкретни граници. Това, че е бивш се потвърждава и от решение № 153/24.02.2012г. на Министерски съвет за обявяване Списък на курортите в РБ и определяне на техните граници, обн. в ДВ, бр.18 от 2.3.2012г., където кв.Г. баня, нито Овча купел фигурират като курорти от местно значение. Макар и последващо по време процесния период решението на МС показва, че кв.Г. баня не е сред населените места/селищни образувания, обявени за курорти и с определени граници, които Списъкът актуално обобщава (в него са включени курортите в РБ и техните граници съгласно съответните изброени РМС, ПМС или министерски заповеди за периода от 1950 г. насам.). Но дори и до утвърждаването на изричен списък на курортите по силата на Наредба № 14/1987г., Приложение № 3 към чл. 5, ал. 2, т. 3 Раздел II „Балнеолечебни курорти от местно значение“, т. 13 „Г. баня – С.“ да е включен, то по делото не се установи имотът на жалбоподателите да попада в границите на този „курорт“ както защото такива граници не са надлежно определени, така и защото, както се установи по делото, имотът на жалбоподателите не попада в обхвата на охранителна и курортни зони. А тезата, че имотът е в курорт с местно значение, защото попада в границите на населеното място Г. баня, а те са и границите на курорта Г. баня, не се споделя от съда, защото е разширителна и по тълкувателен път се приема, че един имот попада в място, което няма надлежни граници на територия, обособена за целите на квалификацията „курорт с местно значение“, което е относимото за прилагане на чл. 6, ал. 3, вр. ал. 1 и чл. 14, ал. 5, вр. ал. 1 от Приложение № 2 на ЗМДТ. По този начин на база предположения и по тълкувателен път се извежда основание за по-голяма данъчна тежест, което е недопустимо и по аргумент от чл.46, ал.3 от ЗНА. Все в тази връзка следва и от настоящия състав да се сподели виждането, изложено в едно от приложените по делото решения на АССГ, касаещи облагането с данък недвижими имоти на процесния имот, че за целите на данъчното облагане по реда на ЗМДТ обявените за курорти местности (зони) следва да бъдат с ясно определени по надлежния ред граници. Недопустимо е само поради това, че името на населеното място съвпада с наименованието на обявена за курорт зона, всички имоти, намиращи се в това населено място да заплащат

завишени размери на местни , определени въз основа на увеличен коефициент за местоположение, без по надлежния реда да са определени граници, които да го ограничават като територия, съответстваща на дефиницията за курорт. Разпоредбата на чл. 76 от Закона за здравето задължава Министерския съвет, като централен орган на изпълнителната власт да определи с решение границите и условията за развитие на обявените за курорти територии с категоризирани курортни ресурси. Такова решение е постановено едва през 2012г. и от съдържанието на одобрения списък като се посочи вече е видно, че Г. баня не фигурира като курорт.

Следователно като не се установи процесният имот за проверявания период да попада в граници на курорт с местно значение, то не се установи основание за прилагане на увеличения с 20 на сто коефициент за местоположение при формиране на основата за облагане с ТБО. Ето защо посоченото увеличение на ТБО на база увеличена без основание за това основа за изчисление също е без основание и това води до противоречие на АУПОВ № РД-22-78/13.10.2010г. с материалноправни разпоредби– чл. 6, ал. 3, вр. ал. 1 и чл. 14, ал. 5, вр. ал. 1 от Приложение № 2 на ЗМДТ. Порокът е основание за незаконосъобразност по чл.146, т.4 от АПК и обуславя отмяната на акта. Напълно основателен се оказва основният довод на жалбоподателите в жалбата им, че за процесния период 2005г.-2009г. за целите на определяне на данъчната оценка не е установено и доказано, че Г. баня е курорт от местно значение и съответно не са налице правни основания за завишаване на коефициента на местоположение с 20 на сто при определяне на данъчната оценка на сградата и на земята.

Тъй като изначално не е било налице основание за определяне на ТБО в повишения размер, то съдът не обсъжда довода за недопустимо определяне на ТБО за минал период. Още повече, че в случая относно установяване на вземанията от такси чл.9 б, ал.2 от ЗМДТ за процесния период е препращал към ЗАП/АПК до изм. ДВ, бр. 98 от 2010 г, и ДОПК е неприложим.

При този изход на спора на жалбоподателите следва да бъдат присъдени направените от тях по делото разноски, претендирани и доказани по делото, описани в Списък на разноските (л.289 по делото) и приложените договор за правна помощ, адвокатско възнаграждение, фактури, вносни бележки за депозит на вещо лице, както следва: на К. Е. Г. - сумата от 455,17 лв. – 10 лв. ДТ, 120 лв. адвокатско възнаграждение и 200 лв. депозит за вещо лице; на И. Г. Г. – сумата от 130 лв.- 10 лв. ДТ, 120 лв. адвокатско възнаграждение; Е. И. Г. – сумата от 130 лв.- 10 лв. ДТ и 120 лв. адвокатско възнаграждение и Л. И. Г. сумата от 130 лв.- 10 лв. ДТ и 120 лв. адвокатско възнаграждение.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, предл. второ и чл.143, ал.1 от АПК Административен съд-София-град, 6-ти състав, I-во отделение

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Акт № РД-22-78/13.10.2010г. за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци, издаден от Кмета на Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на жалбоподателите разноси по делото както следва: на К. Е. Г. с ЕГН [ЕГН] сумата от 455,17 лв. (четиристотин петдесет и пет лева и 17ст.), на И. Г. Г. с ЕГН [ЕГН] сумата от 130 лв. (сто и тридесет лева), на Е. И. Г. с ЕГН [ЕГН] сумата от 130 лв. (сто и тридесет лева) и на Л. И. Г. с ЕГН [ЕГН] сумата от 130 лв. (сто и тридесет лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

(Боряна Бороджиева)